

Noorse goden en laveloze luijaards

door Ilse van Haastrecht

Drie Noorse goden, Odin (oorlog en wijsheid), Thor (bliksem) en Loke (onheil) vullen de ruimte. Met gebalde vuister en fiere blikken stralen ze buitenaardse krachten uit. Deze dansers slepen hun publiek mee in een mythe, een verhaal over strijden en overleven. De Noorse danser en choreograaf Kenneth Flak creëert in 'Of Gods and Driftwood' een gevecht tussen drie individuen met een bijzondere energie. De dansers bewegen niet organisch en vallen elkaar aan op een opvallend statische manier. De belichting van bovenaf doet hen ongenaakbaar lijken. Een grom hier en een snauw daar maakt het geheel nog enigszins natuurlijk; hun getrokken lijnen, iconische beelden en krachtige armen maken het bovenna-tuurlijk.

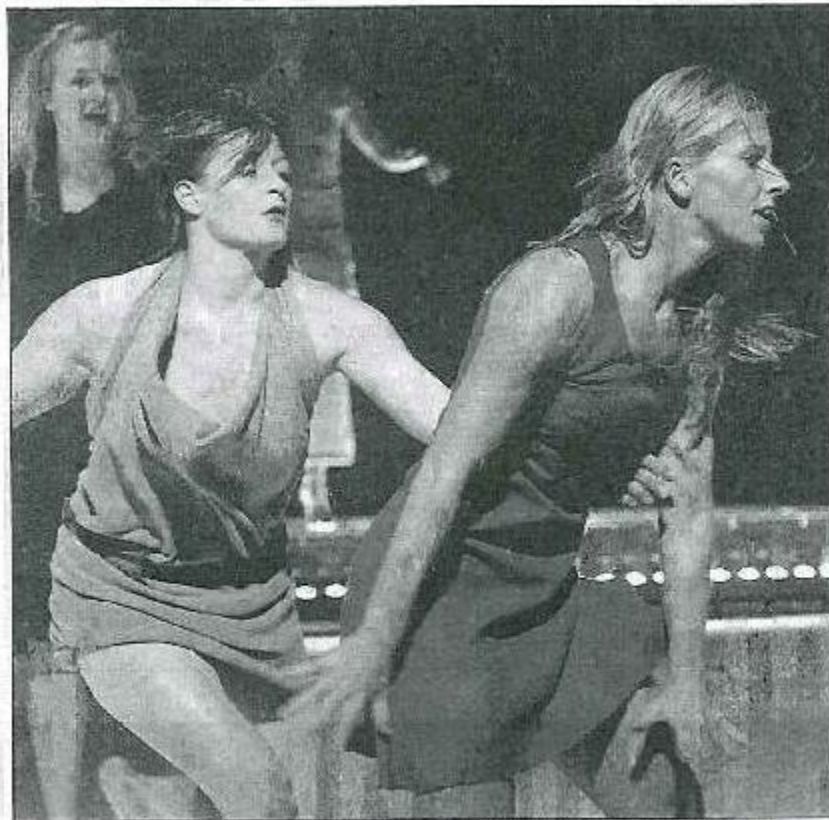
Geïnspireerd door wel duizend jaar oude mythes en door een tekst van Tor Åge Bringsværd heeft Flak de karakters van de goden uitgewerkt. Met de bedoeling om te onderzoeken wat die karakters tegenwoordig ons nog te vertellen hebben. Flak doceert zijn danstheater goed en komt niet in de verleiding om teveel in één keer te zeggen. Door die

krachtige regie kan hij de kijker het verhaal intrekken. De choreografie verbeeldt treffend de verhevenheid van de goden, maar laat ook ruimte voor hun menselijke kant. Maar wanneer Loke en Thor zich tegen Odin keren en haar met stokken te lijf gaan, gebeurt dit dermate stijlvol en esthetisch dat we er bijna niet bij stil staan dat het de dood van Odin betekent. Kenneth Flak creëert een geslaagde verbeelding van verhalen en karakters.

De Belgische choreograaf Jens van Daele is halverwege een grootschalig project, waarbij hij dansstukken maakt die zijn gebaseerd op de zeven hoofdzonden. Al eerder creëerde hij Ira (woede), Invidia (jaloezie) en Gu'a (gulzigheid). Deze keer is Sloth (traagheid) aan de beurt. Deze hoofdzonde blijkt een hele uitdaging om in dans te verbeelden. Bij binnenkomst liggen de zeven dansers allemaal in een ongeïnteresseerde pose. De één ligt laveloos op een matras, de ander staat voor zijn kledingrek en weet niet wat hij aan moet trekken. Een danseres met natte haren loopt naar een brandende kookplaat waarboven ze haar haren uit wringt. Het zijn nutteloze acties, maar visueel zijn ze wel aantrekkelijk.

De dansers bestrijden de verveling vervolgens door keihard rond te rennen, te schreeuwen en elkaar op te vangen en rond te spjowen. Maar elke impuls wordt onderbroken. Ze geven het op, en wachten apathisch op iets nieuws. Van Daele heeft zijn dansers geleerd om 'mooi' te vallen. Ze nemen de tijd in de voorbereiding en voor het neerkomen nemen ze de ruimte. Die slepende timing past goed bij het begrip traagheid. Maar partnerwerk ziet er te doordacht uit. Het ontbreekt hierbij aan risico en is evenmin extreem gestileerd. Wellicht is dit de bedoeling, om voort te borduren op het thema verveling. Desondanks kent Sloth onvoldoende spanning. De aangedragen ideeën zijn weinig uitgewerkt waardoor de voorstelling blijft hangen in associaties. Bij meer samenhang tussen de – op zich mooie – trage acties zou Sloth zeker aan zeggingskracht kunnen winnen.

CaDance duurt t/m 15/11. Info: www.cadance.nl
Aanbevolen voorstellingen in de komende week:
The dancers have departed (Meckers) vanaf 6/12
KORZOSHOOG
Lost&Found (Bollwerk) vanaf 7/12 Theater aan het Spul | SOLD MENT (Ana Van den Broek) vanaf 9/11
Theater aan het Spul

Jens van Daele maakt dansstukken die zijn gebaseerd op de zeven hoofdzonden.
Foto: Judith Zwicker